

Ludwig van Beethoven

Părintele romantismului muzical

Micii mei
EROI

Sunt, cu siguranță, melodii care te înveselesc ori de câte ori le ascultăi. Te fac să te gândești la aventuri mărețe sau îți amintesc de cineva la care țiii foarte mult. Asta se întâmplă pentru că muzica știe cum să vorbească emoțiilor tale. Sună ciudat, dar așa e. E ca și cum, ascultând o melodie, unele dintre notele ei s-ar strecura în tine și îți-ar trezi bucuria, tristețea, visurile sau temerile. Mi se întâmplă și mie la fel, și atât de intens, încât nimic nu-mi plăcea mai mult decât să mă las purtat de muzica pe care o auzeam înăuntrul meu. Datorită acestei pasiuni, am ajuns unul dintre cei mai mari compozitori ai tuturor timpurilor.

Lucrurile nu au fost simple. Pe când eram încă foarte Tânăr, a trebuit să lupt cu cea mai mare nenorocire care îl poate lovi pe un muzician: am surzit. Dar, spre marea surpriză a tuturor, grație entuziasmului și sensibilității mele artistice, am reușit să compun multe piese minunate. Mă numesc Ludwig van Beethoven.

Iată povestea mea.

Respect pentru M-am născut în 1770 în orașul german Bonn, **într-o familie de muzicieni: tatăl și bunicul meu erau dirijori de orchestră.** Deși am crescut într-o casă plină de note muzicale și de melodii, copilăria mea a fost tristă și dificilă. Niciodată nu mă putem juca cu alți copii, fiindcă tata mă silea să exersez mereu. Voia să semăn cu Mozart, celebrul compozitor care încă din copilărie uluise întreaga lume cu talentul său muzical incredibil. Dar oricât s-ar fi străduit el, Mozart și eu eram diferenți.

- Dă-i bătaie, Ludwig, mai repetă o dată melodia asta!

- Sunt obosit, mă dor degetele!
- Și pe Mozart îl dureau.
- Mi-e foame!
- Mozart se hrănea cu muzică.
- Vreau să mă duc la culcare!
- Mozart nu dormea.
- Poate că nu, însă sunt sigur că nici tatăl lui nu era așa obositor.

Trebuie să recunosc că tata avea dreptate cel puțin într-o privință: **eram dotat pentru muzică. Îmi făcea plăcere să cânt**, mai ales când eram singur și nu mă săcâia nimeni. Așa că, atunci când părintii mi-au cerut să-mi cauț o slujbă ca să aduc ceva bani în casă, n-am ezitat niciun moment: m-am făcut muzician!

Am început prin a da lecții de pian altor copii, dar, curând, mi-am dat seama că, ocupându-mă atâtă de muzică, nu mai aveam timp să studiez alte lucruri. Cum ar fi matematica.

- Profesore Ludwig, săptămâna asta am făcut lecții 3 ore, cât vă datorăm?

- Să vedem, dacă am făcut 3 ore, și fiecare oră costă 4 bani, atunci, 3 ori 4... 444 bani?

- Profesore, poate vreți să spuneți 12 bani?

- Da, sigur...

